

DM.sport

Gevallen Tour-held Armstrong koopt megaclaim af met ruim 4 miljoen euro

Ik kan nu verder met mijn leven'

HANS VANDEWEGHE

Stel dat de rechter had aanvaard dat hij via doping onrechtmatig aan staatsponsorings van US Postal was geraakt, dan riskeerde hij een claim van 100 miljoen dollar (81,5 miljoen euro). Een week voor de eerste debatten vond Lance Armstrong een vergelijk voor 4,3 miljoen euro.

Zijn Twitter-account gisterennamiddag. Texas tim, loog er niet om: een dikke zwarte pijl recht door met halffew een bocht en één woord: FORWARD. Iets later volgde een verklaring: "Ik ben blij dat deze zaak achter de rug is en dat ik verder kan met mijn leven. Ik kijk ernaar uit om mij te wijden aan wie en wat belangrijk is in mijn leven: mijn vijf kinderen, mijn vrouw, mijn podcast, verschillende plezierige schrijft- en filmprojecten, mijn werk als kankeroverlevende en mijn passie voor sport en competitie." En het geld dat hij al had opzijgezet in stichtingen en andere pensioenvoorzieningen.

Het was een flink zwaard van Damocles dat boven zijn hoofd hing te bengelen, nadat zijn twee meest recente juridische acties op niets waren uitgelopen. Lance Armstrong (46) had eind vorig jaar geëist dat bepaalde getuigenissen – onder meer van Betsy Andreu maar ook van Nike – zouden worden verworpen omwille van niet-relevant. De rechter ging daar niet in mee en Betsy, de vrouw van ex-ploegmaat Frankie Andreu die hem tijdens zijn kankerbehandeling in het ziekenhuis zijn doping had horen opnoemen, maakte zich als notoire tafelspringster in deze zaak klaar om haar Nemesis definitief ten gronde te richten. "Lance zou beter setten", zei ze. Wat hij ook deed. Meteen wordt duidelijk wat die privizaak inhield, toen Armstrong begin deze maand in laatste instantie afzede om bij de Ronde van Vlaanderen als eregast op te treden. Ondoorzichtige acties zoals een roeksterverwijping in vierdegraad Vlaanderen roepen niet met een goede oedening zoals het vinden van een vergelijk. Dat is er nu.

Van Synacthen tot Oprah

Wie naast US Postal beter wordt van de hele affaire, is Floyd Landis. Als klokkenluider krijgt hij zijn juridische kosten terugbetaald ten belope van 1,35 miljoen euro en nog eens 900.000 euro van het bedrag dat naar US Postal gaat. Dat kan hij investeren in zijn pas opgepaste zaak, een handel in cannabis (geen grap).

Het grote Armstrong-proces dat nooit zal plaatsvinden – "dit is het definitieve einde van

alle fall-out ten gevolge van de bekendmaking van mijn cliënt", aldus de advocaat – is ingewikkelder dan de zaak-Armstrong zelf. Die laatste komt simpelweg neer op toegevoegd dopinggebruik, twintig jaar na zijn eerste "misstap" in 1993. Armstrong herintert zich dat hij dat jaar (hij werd toen wereldkampioen) is begonnen met Synacthen (ACTH, het voorloperhormoon van cortisone) en dat hij daarna overging naar epo en testosteron. Vervolgens kreeg hij de diagnose uitgezaaide teelbalkanker, verloor anderhalf jaar van het toneel, kwam terug en won in 1999 de Tour de France. Hij zou dat nog eens zes jaar op rij herhalen.

Inmiddels was in 2004 voor het eerst een boek verschenen, dat hem beschuldigde van dopinggebruik. In *L.A. Confidential* van Pierre Ballester en David Walsh zat geen smoking gun, maar genoeg randinformatie en indirect bewijs om te kunnen concluderen dat Armstrong zoals veel

Als klokkenluider krijgt Landis zijn juridische kosten terugbetaald (1,35 miljoen) en 900.000 van het bedrag dat naar US Postal gaat. Dat kan hij investeren in z'n cannabiszaak

van zijn concurrenten eerst op epo en later op bloedtransfusies had gereden. In 2005 stopte Armstrong, maar leerde in 2009 terug in het peloton – zonder succes – om begin 2011 definitief te stoppen en zich – wel met succes want hij won er twee – aan zijn eerste sport triatlon te wijden.

In augustus 2012 kwam het Amerikaans antidopingagentschap USADA met zijn *reasonable decision* of gemotiveerde beslissing, waarin nu meer indirect bewijs voor dopinggebruik stond. Wel nu steeds geen enkele positieve spoor, waardoor de belofte in Armstrong bleef geloven, tot hij zelf op 17 en 18 januari 2013 bij Oprah Winfrey toegaf doping te hebben gebruikt en niet eenmalig.

Amerikaanse burgeroorlog

In juni 2010 was al een juridische daad gested, die pas in januari 2013 – wellicht niet toegelichte enkele dagen voor de Oprah-bekentissen – werd geleid. Floyd Landis had klacht ingediend onder de zogeheten False Claims Act. Dat is een bepaling die dateert uit de Amerikaanse burgeroorlog en

die klokkenluiders aanzet om te getuigen over praktijken die de Amerikaanse staat zouden benadelen.

In dit geval was de stelling van Landis dat Armstrong en drie van zijn kompanen, onder wie Johan Bruyneel, fraudeurs hadden gehandeld tegen overheidsbedrijf US Postal en daardoor onrechtmatig overheidsgeld hadden verkregen in de vorm van sponsoring. De move van Landis had pas iets te betekenen als de Amerikaanse overheid mee naar het gerecht zou stappen. Net voor de deadline besloot die alsnog samen met Landis in zee te gaan. Landis rekende zich wellicht al rijk want zo'n case wordt behandeld volgens het *qui tam*-principe. In de praktijk wordt dan een percentage van de opbrengst van de zaak voorbehouden aan de klokkenluider.

Dat laatste zette heel wat kwaad bloed bij de clan-Armstrong en in de wielwereld in het algemeen. Ten eerste was Landis nu de gewonnen Tour 2006, die hem werd afgenomen voor een positieve urinetest op testosteron, zelf een dopingzondaar. Bovendien had hij jarenlang meegedraaid in het systeem-Armstrong. Maar de timing was ook verdacht. In 2009 had Landis gevraagd aan Bruyneel en Armstrong of er nog een plaatsje was in hun ploeg. Hij ving bot en daarna kwam de klacht.

Of Lance Armstrong die 4,3 miljoen euro makkelijk kan ophoesten, mag toch worden betwijfeld. Onlangs nog stelde hij zijn huis te koop en zakte twee keer in vraagprijs, alsof hij er absoluut van wilde. Wellicht had dat te maken met deze zaak.

Hans Vandeweghe
Sportjournalist
@hanvow

column

Lance en O.J.

Lance Armstrong betaalt 4,3 miljoen euro en nog wat kleingeld aan Floyd Landis en enkele anderen en kan verder met zijn leven. Daarmee is

niet alles gezegd en geschreven en lang niet het achter de rug. Op wie zouden Armstrong en Johan Bruyneel nu nog kwaad zijn? Ik denk op Greg LeMond (de hypocriet),

ook een beetje op Betsy Andreu (de bitch), maar toch vooral op die Floyd Landis (de verrader).

Het is natuurlijk wat, verraden worden door een ex-ploegmaat die zelf met heel geprofitteerd van het systeem. Of is dat een te simpele voorstelling van zaken? Is de arme memo niet Landis, die al revolutionaire tegen zijn ouders die vooruitgang als de rechte weg naar de hel zag, de fiets als een vervoermiddel

DM.sport

► Lance Armstrong en Floyd Landis tijdens de Tour van 2003. De US Postal-ploegmaten van wie Armstrong later met elkaar in de clinch. © REUTERS

naar maakt rare sprongen. Medelijken met Armstrong ook een beetje? Oké, maar dan een heel klein beetje, en dan vooral omdat ze hem zijn zeven Tour-overwinningen hebben afgepakt. Zonde voor dat palmares, maar het probleem daarmee is dan weer zijn eigen toegeving dat hij zonder doping wellicht geen zeven op rij had gewonnen. Welke moet je dan gaan doorstrepen? Anderszids is het een verkeerde voorstelling van zaken dat Armstrong géén superkampioen was zonder doping. Armstrong heeft ook na zijn tweede wielercarrière bewezen dat

hij een superatleet was door in 2012 twee respectabele halve triatlonen uit het Ironman-circuit te winnen, naast een tweede, een derde en een zevende plek. Laat dat even doordringen: een sport doen, daar het grootste Amerikaanse talent ooit in zijn, vervolgens een andere sport doen en daar wereldkampioen in worden en in passant zeven Tours winnen, en daarna terugkeren naar die eerste sport en de wereldtop de hielden laten zien. Op zijn veertigste. Het is jammer dat we hem heb-

ben moeten verbranden als de grote dopingschik, want deze prestatie blijft er een uit het miljard.

Daarna werd hij, nog voor de Ironman in Nice en Hawaii, uit competitie genomen, een voorafname op met wat het Amerikaans antidopingagentschap zou komen in augustus van dat jaar. Het is vandaag niet duidelijk wat hij nog mag en niet mag in de sport. Ook niet wat hij wil nog.

Medelijken met Armstrong? Oké, maar dan een heel klein beetje, en dan vooral omdat ze zijn zeven Tour-zeges hebben afgepakt

Hij wordt in september 47 en zou nog als age grouper furore kunnen maken, maar zijn competitieve dagen zijn voorbij, zegde hijzelf. Bloomberg schreef ook zijn verzamelde

verdiensten op 218 miljoen dollar, een kleine 200 miljoen euro. Wie daar verstandig mee omgaat, kan daar een tijd mee weggan. Volgens een Amerikaanse *private banker* is Armstrong safe. Hij zou al snel bij de eerste tekenen van ornaad zijn vermogen hebben ondergebracht in fondsen voor zijn kinderen en in pensioenfondsen voor zichzelf. Het is de zeldzame die O.J. Simpson heeft toegepast. Twee grote kampioenen, met goede fiscale adviseurs, maar verder gaat de vergelijking niet op.

en sport als heidens, misleid hem was, maar dat is nooit hard gemaakt.

Neen, van Landis moeten we geen heilig boontje maken. Wellicht dat de Amerikanen heel bij zijn met zo'n juridische bepaling dat klokkenluiders of verraders een deel van de opbrengst kunnen claimen, maar de Amerikanen zijn ook bij met Trump, die dat is geen argument.

Het zou Floyd Landis stieren als hij de opbrengst van deze hoogst verwerpelijke actie zou

doneren aan een goed doel. Vooral niet investeren in Floyd of Leaville, zijn shop die draait op de verkoop van cannabisolie. Maakt niet uit dat het legale spul is zonder de THC, het blijft als een tang op een varken staan.

Armstrong kan verder met zijn leven. Is dat zo? Is het een mooi leven? En hoe zit dat met Bruyneel, die onlangs in een krant stond en er erg goed uitzag, maar net iets minder vrolijke teksten had. Huwelijks gestrand, geen inkomen, maar

wel (gelukkig) nog steeds Johan Bruyneel: erudit, sarcastisch af en toe een analytische geest als geen ander. Jammer dat die uit de koers weg is.

Ik weet welke rare boldensprongen de clan-Armstrong nog op het laatste heeft uitgehaald om de schuld in de schoenen van anderen te schuiven, onder meer in die van de stervende Hein Verbruggen (voormalig UCI-voorzitter). Niet netjes, niet sportief, maar een kat in het